

HEARTLAND

Alleen verder & Na de storm

Lauren Brooke

HEARTLAND

Alleen verder & Na de storm

Op de hoogte blijven van alle paardenboeken die er bij Kluitman verschijnen?
Schrijf je dan in voor de speciale paardenboeken-nieuwsbrief op kluitman.nl.
Je ontvangt dan een paar keer per jaar een overzicht van de nieuwste titels.

Nur 283/W022101

Bisac JUV002130

© MMXXI herziene Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MM Working Partners Ltd.

Geschreven door Lauren Brooke

First published by Scholastic Inc., New York

Oorspronkelijke titels: *Heartland. Coming Home & Heartland. After the Storm*

Nederlandse vertaling: Sofie de Lint

Gedicht hoofdstuk 1 van *Na de storm*:

The Life That I Have © Leo Marks, 1943

Vormgever omslag: Sanneke Vlam, sproud.nl

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

kluitman.nl

kluitman

HEARTLAND

Alleen verder

Voor Craig Walker – die luisterde en begreep.

*Met dank aan Monty Roberts,
die als eerste over de join-up-techniek schreef.
Door zijn werk is de wereld een betere plek
voor paarden geworden.*

En met speciale dank aan Linda Chapman.

Hoofdstuk 1

De schoolbus verdween in de verte. Amy Fleming slingerde haar rugzak over haar schouder en liep de lange oprijlaan naar Heartland op. Aan beide kanten van de stoffige weg lagen weilanden, waar pony's en paarden lui in de zon graasden, zwiepend met hun staarten om de wolken vliegen te verjagen. Amy glimlachte, zoals altijd wanneer ze de laan naar huis opliep.

Ze haastte zich naar het houten huis en de bakstenen stal met de witte deuren. Toen ze dichterbij kwam, zwaaide een van de staldeuren open en kwam Ty, de zeventienjarige stalknecht van Heartland, naar buiten met Copper, een vosruin. Amy stak haar hand op, maar Ty was zo geconcentreerd met het paard bezig dat hij haar niet zag. Hij leidde Copper naar de trainingsring die een diameter van een meter of vijftien had en waar een hoog hek omheen stond. Amy hield haar hand boven haar ogen tegen de zon. Bij het hek zag ze de gestalte van een slanke vrouw met blond haar: Marion, haar moeder, die op Ty en Copper stond te wachten.

Amy liep langs het woonhuis, achter Ty aan. Ze hield

ervan om haar moeder aan het werk te zien, en het leek erop dat Marion net een trainingssessie met Copper ging doen.

Toen Ty het paard halt liet houden bij het hek, schudde de ruiter met zijn hoofd om een paar vliegen weg te jagen. Zonder erbij na te denken, deed Ty zijn hand omhoog om ze weg te slaan. Copper schoot plotseling achteruit van angst.

‘Copper!’ riep Amy geschrokken. Het paard steigerde, zijn voorhoeven maaiend door de lucht.

‘Ho!’ riep Ty, maar het halstertouw werd uit zijn handen getrokken.

Coppers hoeven kwamen met een klap terug op de grond. Door de paniek was het wit van zijn ogen zichtbaar. Ty kreeg het touw weer te pakken, maar door zijn plotse beweging steigerde het doodsbange paard opnieuw. Zijn hoeven vlogen rakelings langs Ty’s gezicht.

‘Laat mij maar,’ klonk Marion Flemings stem luid en helder. Het volgende ogenblik stond ze naast Ty en greep het halstertouw. ‘Rustig maar. Ho, braaf,’ zei ze geruststellend tegen het paard.

Copper kwam even naar beneden, maar steigerde gelijk weer recht omhoog. Marion hield het einde van het touw losjes vast en liet hem begaan. Amy keek toe hoe haar moeder het angstige dier kalmeerde door zacht geruststellende woorden te fluisteren.

Copper liet zich snuivend op vier benen zakken en steigerde toen nog eens, maar deze keer niet zo hoog. Marion

bleef doorpraten. Weer kletterden Coppers hoeven op de grond, maar nu bleven ze daar. Trillend stond hij stil.

Lange tijd bleef Marion onbeweeglijk staan, haar ogen op die van het paard gericht, haar stem laag en zacht. Toen Copper zich begon te ontspannen, draaide ze haar lichaam een beetje van hem weg en liep langzaam naar hem toe, haar ogen naar de grond. Amy hield haar adem in. Marion reikte naar Coppers halster. Hij briede en liet zijn hoofd zakken.

Amy zuchtte van opluchting.

Ty was bleek. ‘Hoe kon ik nou zo stom zijn,’ mompelde hij en hij haalde een hand door zijn donkere haar.

Marion keek om. ‘Geeft niet, Ty. Het was maar een klein foutje. We moeten er gewoon altijd aan denken dat Copper het nog steeds niet kan hebben als iemand zijn hoofd aanraakt.’ Ze aaide het paard. ‘Met reden, trouwens.’

Amy wist wat ze bedoelde. Copper was vier weken geleden op Heartland aangekomen. Hij was een verwaarloosd springpaard, dat bij zijn eigenaren was weggehaald omdat ze hem op zijn hoofd en hals sloegen als hij een hindernis omgooide of een fout maakte in de ring. Door Marions zorg was Coppers vertrouwen in mensen langzaam aan het herstellen.

Marion Fleming leek voor het eerst op te merken dat haar dochter er was. ‘Hé, Amy,’ zei ze, met een vrolijke glans in haar blauwe ogen. ‘Was het leuk op school?’

‘O, ging wel,’ zei Amy. Ze had geen zin om over school te

praten. 'Komt het wel goed met Copper?' Ze keek van haar moeder naar de grote vos.

'Vast wel.' Marion leidde het paard de baan in. 'Ik ga een join-up proberen. Wil je kijken?'

'Tuurlijk!' Amy ging naast Ty bij het hek staan. 'Hoi,' zei ze en ze dumpte haar tas op de grond.

'Ook hoi.' Ty's haar viel over zijn voorhoofd toen hij zich naar haar omdraaide. In zijn groene ogen was te lezen dat hij baalde van wat er net gebeurd was. 'Heb je 't gezien?'

Hij bedoelde Coppers paniekaanval, begreep Amy. Ze haalde haar schouders op.

'Ik dacht er helemaal niet bij na. Ik wilde alleen die vliegen weggagen,' zei Ty hoofdschuddend. 'Stom, hè?'

'Joh, maak je nou maar niet druk.' Ze legde haar armen op het hek en stootte hem aan. 'Moet je 'm nu zien.'

Copper galoppeerde rondjes langs het hek, ritmisch in het zand stampend. Marion Fleming stond in het midden van de baan. Er was geen lijn of touw tussen haar en het paard, maar het leek of ze door een onzichtbare draad met elkaar waren verbonden. Als Amy's moeder een stap naar achteren deed, ging Copper langzamer. Als ze een stap vooruit deed, versnelde hij weer. Het buitenste oor van Copper was naar voren gespitst, maar zijn binnenste oor bleef voortdurend op Marion in het midden van de baan gericht. Hij strekte zijn hals tijdens het galopperen en blies over de grond. Zo liet hij Marion zien dat hij haar vertrouwde.

Amy keek opzij naar Ty.

Hij keek terug en ze lachten. 'Het is zo gaaf om je moeder aan het werk te zien. Zelfs als ik maar half zo goed met paarden zou zijn als zij, dan was ik al gelukkig.'

'Nou, anders ik wel,' antwoordde Amy.

Marion dreef Copper de baan rond. Na nog twee rondjes galopperen, begon hij zijn mond open en dicht te doen alsof hij op iets kauwde. Amy wist dat dit het signaal was, waarop haar moeder wachtte. Nu wendde ze zich van Copper af, zodat ze half met haar rug naar hem toe stond. De ruïen ging langzamer en stopte toen. Hij draaide zijn hoofd naar het midden, waar Marion stond te wachten. Amy hield haar adem in. Dit was het moment waarop Copper zou beslissen of hij een join-up wilde. Copper aarzelde even en liep toen zelfverzekerd naar Marion toe. Hij stopte naast haar en snoof even. Marion wreef hem zachtjes over zijn voorhoofd.

Amy kon haar opwinding nauwelijks beheersen. Ze wist dat het gebeurd was – haar moeder had een manier gevonden om contact te maken met Copper. Hij was zo bang geweest voor mensen, maar nu had hij laten zien dat hij Marion vertrouwde. Dat was een eerste grote stap op weg naar herstel. Toen Marion Copper weer in galop de baan rond stuurde, draaide Ty zich om. 'Kom op, die twee kunnen het verder alleen wel af.'

Amy knikte en raapte haar tas op. Ze liepen langs de stal met de twaalf boxen en gingen naar de voorste stal.

Ty was drie jaar geleden op Heartland gekomen om te helpen. Eerst werkte hij alleen in het weekend en na schooltijd om wat bij te verdienen. Toen hij zestien was geworden, was hij van school afgegaan om fulltime bij Heartland te komen werken. Hij had altijd al iets met paarden gewild. Ty kon erg goed met ze omgaan en Amy vond het leuk dat hij er nu vaker was.

‘Ik moet Chester nog poetsen.’ Ty stopte om een halster en een poetskist te pakken uit de zadelkamer.

Amy liep naar een box waar een groot, bruin paard over de onderdeur naar buiten keek. Chesters eigenaar had zijn paard naar Heartland gestuurd om hem van zijn angst voor paardentrailers af te laten helpen. ‘Hoe is het ermee, schoonheid?’ Ze aaide Chester over zijn neus.

‘Ik wist wel dat je me leuk vond,’ grinnikte Ty, die net met het halster aan kwam lopen.

Amy gaf hem een stomp tegen z’n arm. ‘O ja, alsof ik het tegen jou had!’

Ty liep de stal in en klopte de bruine hengst op zijn nek. ‘Morgen gaat-ie weer naar huis. Volgens je moeder is hij er klaar voor.’

‘Morgen al?’ Amy vond het jammer dat Chester zo snel weer wegging. Een van de vervelendste dingen op Heartland was het afscheid nemen van paarden die naar een nieuw tehuis gingen of die, zoals Chester, teruggingen naar hun eigenaar. ‘Ik zal hem missen.’

Ty knikte. ‘Ik ook.’

Even waren ze alle twee stil en aaiden Chester.

‘Hé, niet zo treurig,’ begon Ty, terwijl hij Amy vrolijk aankeek. ‘Dit betekent...’

‘... dat er een ander paard kan komen om geholpen te worden!’ maakte Amy Ty’s zin af. Ze grinnikte toen ze zijn verbaasde gezicht zag.

‘Dachten we hetzelfde? Getver! Daar moet ik wat aan laten doen...’ Ty ontweek haar poging om hem te slaan.

‘Weet je of Lou nog heeft gebeld?’ vroeg Amy, terwijl Ty een harde borstel pakte en Chester begon te poetsen.

‘Nee. Zou ze vandaag bellen dan?’

Amy knikte. ‘Ze komt thuis voor mijn verjaardag. Ze zei dat ze zou opbellen om te zeggen hoe laat ze aankomt. Ik heb haar al in geen eeuwen meer gezien.’

‘En je weet zeker dat ze komt?’ vroeg Ty.

‘Ja.’ Amy zag zijn sceptische blik. ‘Echt waar! Deze keer heeft ze het beloofd.’ Ze greep haar rugzak, ging de stal uit en liep naar het witgeschilderde huis.

Ze kon het Ty niet kwalijk nemen dat hij twijfelde. Haar zus Louise was een jaar geleden van Engeland naar New York verhuisd voor een belangrijke baan bij een bank. Nu ze dichterbij Heartland woonde, had ze telkens beloofd op bezoek te komen, maar tot nu toe was er altijd iets tussengekomen, zodat ze op het laatste moment toch moest afzeggen.

Amy duwde de achterdeur open, schopte haar sneakers uit en ging de keuken in. ‘Hoi! Ik ben thuis,’ riep ze.

De keuken was groot maar vol. In een hoek stond een boekenkast, volgepropt met paardenboeken en paarden-tijdschriften. De gebutste oude tafel lag vol met allerlei spullen: een hoevenkrabber, een bit, een handschoen, sleutels.

Jack Bartlett, Amy's opa, zat aan de keukentafel en repareerde een houten poetskist. 'Dag meid, hoe was jouw dag?' zei hij, terwijl hij zijn schroevendraaier weglegde.

Amy trok een vies gezicht en schonk een glas fris in. 'Hm. Nu school is afgelopen kan die ermee door. Heeft Lou nog gebeld?'

Jack schudde zijn hoofd. 'Die belt waarschijnlijk pas na haar werk.'

Amy knikte en pikte een paar koekjes uit de trommel. 'Ik ga me even omkleden.'

Ze rende de trap op naar haar kamer, met twee treden tegelijk. Zoals gewoonlijk was haar kamer een puinhoop. Gekreukelde tijdschriften slingerden over de vloer en het bed was niet opgemaakt. Paardenborstels lagen verspreid over haar tafel. Terwijl ze haar werkspijkerbroek en een T-shirt aantrok, keek ze uit het raam naar de voorste stallen. Chester keek over zijn staldeur naar buiten en Ty ging net de stal van Pegasus binnen. Amy bond haar haar in een paardenstaart en rende terug naar beneden.

Net toen ze in de keuken aankwam, ging de telefoon. 'Ik neem hem wel,' riep ze terwijl ze naar het toestel greep. 'Wedden dat het Lou is?'

Het was Lou. 'Dat was telepathie,' riep Amy uit. 'Ik wist gewoon dat jij het was.'

'Ja. Hoi.'

'Hoe laat ben je er morgen? We eten om zeven uur, maar mam zei dat je waarschijnlijk eerder zou komen. Ik heb zo'n zin om je eindelijk weer te zien!'

'Tja...'

Amy hoorde de aarzeling in de stem van haar zus. 'Je komt toch nog wel?' vroeg ze.

'Het spijt me, Amy,' zei Lou ongemakkelijk. 'Maar ik heb nog werk te doen... En ik kan het echt niet afzeggen.'

'Maar je hebt het beloofd! En het is mijn verjaardag...'
Amy wist dat ze klonk als een zeurend kind, maar dat kon haar niets schelen. Ze kon gewoon niet geloven dat Lou alweer afbelde.

'Ik weet dat het je verjaardag is en het spijt me echt heel erg.' Lou's stem klaarde plotseling op. 'Weet je wat? Waarom kom je niet weer 'ns naar mij toe? Er is zo veel te doen in New York. We kunnen gaan winkelen of naar een musical. We kunnen alles doen waar je zin in hebt.'

'Ja, tuurlijk,' zei Amy vlak.

'Kun je tegen mam en opa zeggen dat het me heel erg spijt? Ik heb je een cadeautje met de post gestuurd. En Carl doet iedereen de groeten.'

Amy zei niets. Carl Anderson was Lou's vriendje. Amy had hem maar één keer ontmoet, maar ze had meteen al geweten dat ze hem niet mocht. Toen ze hem had verteld

wat haar moeder voor werk deed, had hij gelachen. 'Paardenpsychiaters! Wat mensen allemaal niet verzinnen.' Ze kon zich niet voorstellen wat Lou in hem zag.

Lou leek de ongemakkelijke stilte op te merken. 'We praten snel weer eens bij, goed? Beloof ik. Maar nu moet ik gaan. Dag!'

Amy knalde het toestel neer. Ze had het kunnen weten! Haar blik kruiste die van haar opa.

Die keek haar vragend aan. 'Komt Lou niet?'

'Nee! Ze moet werken. Het is altijd hetzelfde met dat mens.'

Jack Bartlett zuchtte. 'Ach Amy, je weet hoe Lou over haar baan denkt. Die is heel belangrijk voor haar.'

'Alsof mijn verjaardag niet belangrijk is,' riep Amy uit. 'En dat van het werk was volgens mij een smoesje. Ze wil gewoon niet hier komen. Dat weet jij ook wel. Ze verzint elke keer een excuus.'

'Ze vindt het moeilijk,' gaf hij toe. 'En dát weet je best.'

Amy mompelde iets onverstaanbaars en plofte in een stoel. Haar opa verdween in de hal.

'Hier, iets om je op te vrolijken,' zei hij toen hij weer binnenkwam. Hij gaf haar het nieuwe nummer van *Paardenleven*.

't Is binnen!' Amy sloeg het tijdschrift open en vloog met haar ogen langs de inhoudsopgave. Yes! Daar was het: *Leven op Heartland*, pagina 23.

Ze bladerde door het tijdschrift. Wat zouden ze over Heartland hebben geschreven?

In de golvende heuvels van noordoost-Virginia zijn de magische handen van Marion Fleming, 'de paardendame', aan het werk op Heartland, een opvangtehuis voor paarden, pony's en ezels. De dieren komen hier om te genezen en om de littekens van het verleden kwijt te raken.

Amy grinnikte. Dat was een mooie zin. Ze las verder:

Marion Fleming, ooit een van de beste vrouwelijke springruiters van de wereld, begon met Heartland na haar scheiding, twaalf jaar geleden. Haar echtgenoot, de Britse springruiter Tim Fleming, was door een val in de World Cup tijdelijk aan een rolstoel gekluisterd, en zou nooit meer kunnen rijden. Niet lang na het ongeluk ging het echtpaar uit elkaar.

Fronsend racete Amy door de rest van de paragraaf. Het ging over het ongeluk van haar vader. Hij was de favoriet geweest voor de gouden medaille. Tijdens de barrage tegen de klok had hij zijn paard, Pegasus, te scherp op de laatste hindernis aangereden. Omdat Pegasus niet goed kon afzetten, was de bovenste balk van de hindernis tussen zijn benen gekomen en was hij gevallen, boven op zijn berijder. Tim Fleming was na de val tijdelijk verlamd geweest.

Amy voelde zich ongemakkelijk. Ze was pas drie geweest en kon zich weinig herinneren van het ongeluk of van de afloop, toen haar vader, die niet met zijn handicap kon

omgaan, bij hen was weggegaan. Haar eerste echte herinneringen waren aan Heartland, het huis van haar Amerikaanse opa, waar haar moeder en zij uiteindelijk met Pegasus waren gaan wonen. Tot haar opluchting zag ze dat de volgende paragraaf weer over Heartland ging. Haar ogen vlogen over de woorden op het papier.

Heartland heeft dertig stallen voor de opvang van paarden die zijn gered van ernstige verwaarlozing of mishandeling. Paarden waarvan wordt gezegd dat ze gevaarlijk en niet te berijden zijn, of die nergens anders heen kunnen, krijgen een nieuwe kans op Heartland. Marion gebruikt bij het behandelen van deze paarden een mengeling van conventionele diergeneeskunde en andere geneeswijzen, die ze heeft geleerd toen ze de beroemde Pegasus er geestelijk en lichamelijk weer bovenop hielp. Door haar geduld en medeleven weet Marion Fleming tot de paarden door te dringen. Als ze beter zijn, wordt er veel werk van gemaakt om voor elk paard een nieuw en blijvend tehuis te vinden.

Het artikel ging nog verder, over hoe Marion ook paarden met gedragsproblemen behandelde. Amy las aan één stuk door tot het einde.

‘Wat vind je ervan?’ vroeg Jack toen Amy opkeek.

‘Gaaf! Mam wordt de hemel in geschreven. Nu komen er vast massa’s mensen hun paard hier brengen.’ Ze sprong op, weer helemaal vrolijk.

‘Ho ho, niet op de zaken vooruitlopen.’

Maar Amy trok zich niks aan van de praktische woorden van haar opa. Ze was veel te opgewonden. ‘Heeft mam ‘t al gezien?’

‘Nog niet.’

‘Dan ga ik het meteen brengen.’ Amy trok haar gympen aan en sprintte naar buiten, hopend dat haar moeder nu wel klaar zou zijn met Copper. Haar hoofd gonsde van de ideeën. Door het artikel zouden er vast en zeker meer betalende klanten komen. Dat betekende meer geld, zodat ze meer paarden zouden kunnen helpen. Haar fantasie sloeg op hol. Ze zag een nieuwe stal met twintig boxen voor zich, en nog een trailer, en een veewagen. Misschien zelfs een binnenbak voor in de winter, als je in de buitenbakken tot je knieën in de blubber zakte. Ze wilde niets liever dan dat Heartland steeds beter ging lopen en een groot succes werd. En dit artikel zou daar wel eens flink aan mee kunnen helpen.

Toen ze bij de trainingsbaan aankwam, stond haar moeder in het midden Copper te aaien. ‘Kom erbij,’ riep ze tegen Amy.

Amy klom over het hek. ‘Het artikel in *Paardenleven* is er. Kijk!’ Ze zwaaide met het tijdschrift, terwijl ze naar haar moeder toe rende.

Marion pakte het tijdschrift aan en begon het artikel te lezen. Amy aaide Copper voorzichtig over zijn warme hals.

‘Dit is een mooie zin,’ glimlachte Marion. ‘Om de littekens van het verleden kwijt te raken... Dat is goed.’

‘Vond ik ook,’ grinnikte Amy. Ze viste een pepermuntje uit haar zak voor Copper, die het voorzichtig ophapte, zijn warme adem tegen haar handpalm. ‘Je bent een brave jongen,’ zei ze, terwijl ze zacht over zijn neus aaide.

Marion lachte, even afgeleid van het tijdschrift. ‘Dat had je vier weken geleden niet kunnen doen.’

Amy knikte en keek over haar moeders schouder. ‘Is dat artikel niet geweldig? Wedden dat een heleboel mensen nu hun paard hier komen brengen? Dan kunnen we Heartland straks nog mooier maken!’

‘Het gaat nu anders ook niet slecht, hoor,’ zei haar moeder. ‘We hebben al bijna meer betalende klanten dan we aankunnen.’ Sinds ze met Heartland was begonnen, was Marion steeds bekender geworden. Er was nu een vaste groep manege-eigenaren die hun paarden naar Marion brachten om ze van hun gedragsproblemen te laten afhelfen.

‘Maar als we er nog meer zouden hebben, zouden we een nieuwe stal kunnen bouwen en nog meer paarden kunnen helpen,’ zei Amy.

‘Laten we eerst maar eens afwachten of dit iets oplevert.’ Marion gaf het tijdschrift weer aan Amy. ‘Kom, dan brengen we deze jongen terug.’

Ze leidden Copper door het hek naar het erf. In de stal herinnerde Amy zich opeens het andere, minder leuke nieuws.

‘Lou belde. Ze komt niet.’

‘O,’ zei Marion teleurgesteld.

Amy vertelde over het telefoongesprek. ‘Het is ook altijd hetzelfde,’ momperde ze, terwijl de woede weer in haar opborrelde. ‘Ze komt nooit. Ze zegt steeds van wel, maar dan komt ze toch niet. Volgens mij geeft ze helemaal niks om ons. Het enige wat haar iets kan schelen is die stomme baan van haar en die verschrikkelijke Carl!’

‘Kom nou, Amy, dat is niet waar.’ Marion begon Copper te borstelen. ‘Lou houdt heus wel van je, ze houdt van ons allemaal. Het is alleen moeilijk voor haar om hier te zijn.’

‘Maar dat slaat toch nergens op? Dit is haar thuis!’

‘Nee, Amy, dat is het niet. Je weet best dat dat niet zo is.’

Amy wilde protesteren, maar eigenlijk wist ze dat haar moeder gelijk had. Nadat haar vader was weggegaan, had Lou geweigerd mee te verhuizen naar Amerika, waar hun moeder vandaan kwam. Ze was ervan overtuigd dat haar vader ooit terug zou komen en had gesmeekt of ze op haar kostschool in Engeland mocht blijven, waar ze tenminste nog bij hem in de buurt was. Marion had haar haar zin gegeven, omdat Lou het toch al zo moeilijk had. Tijdens de schoolvakanties was Lou bijna nooit naar Marion en Amy op Heartland gekomen. Elke keer weer had ze een excuus gevonden om bij vrienden in Engeland te blijven. En als ze dan wel eens een keer kwam, maakte ze het maar al te duidelijk dat ze de paarden de schuld gaf van het ongeluk van haar vader en zijn plotselinge vertrek, en dat ze vond dat Marion en Amy nooit uit Engeland weg hadden moeten

gaan. Door haar Engelse accent was het nauwelijks te geloven dat ze half-Amerikaans was, laat staan dat ze Amy's zus was.

Amy haalde haar schouders op. 'Maar ik wil haar gewoon weer 'ns zien, mam.'

'Ik weet het, lieverd. Het komt er heus van. Ze komt echt wel een keer terug.'

'Ja, als ik bejaard ben zeker! Waarom kan ze paps ongeluk niet vergeten? Het is nu al zo lang geleden.'

Marion schudde haar hoofd. 'Voor jou lijkt dat misschien zo. Maar Lou was ouder toen het gebeurde en ze was gek op je vader. Ze waren onafscheidelijk.' Ze lachte half. 'Hij was zo trots op haar toen ze klein was. Hij zette haar op al onze paarden en ze kon ze allemaal aan. Ze lijkt heel erg op hem: dapper en praktisch. Weet je, Lou was geweldig na zijn ongeluk.' Ze haalde een keer diep adem. Amy kon zien dat het haar moeite kostte over die tijd te praten. 'Ze was zo sterk en hielp me met zo veel dingen. Ik weet echt niet wat ik zonder haar had gemoeten.' Marion keek naar de grond en was even stil.

Amy slikte. Ze stond er eigenlijk nooit bij stil dat haar moeder Lou natuurlijk ook wel moest missen.

Marion aaide voorzichtig over de voorlok van Copper en dwong zichzelf te glimlachen. 'Lou zal het allemaal uiteindelijk wel verwerken. Dat zul je zien.' Ze gaf Copper een laatste klopje en liep de stal uit. In de stal ernaast keek Pegasus naar buiten. Hij briede zacht en zijn ogen lichtten

op toen Marion naar hem toe kwam. Ze legde haar hand tegen zijn grote, witte hoofd.

Amy liep haar achterna. 'Lijk ik ook op hem?' Het bleef stil.

'Mam?' drong Amy aan. Hoe ouder Amy werd, hoe meer ze zich ging afvragen over haar vader, maar haar moeder wilde bijna nooit over hem praten.

Marion keek naar Amy's lange, slanke figuur, haar bruine haar en haar bruine ogen met dikke wimpers. 'Van buiten wel, ja,' zei ze zachtjes. 'Maar van binnen lijkt je denk ik veel meer op mij. Gevoelig en intuïtief. Ik denk dat we daarom zo'n goed team zijn. Lou, die is praktisch. Ze heeft twee voeten stevig op de grond.'

'Zoals pap.'

'Ja.' Marion aarzelde even. 'Tenminste, ik dacht altijd dat hij zo was.' Haar stem was nu zo zacht dat Amy haar bijna niet kon verstaan. Marion zweeg een lange tijd. Toen keek ze naar Amy's bezorgde gezicht en opeens toverde ze een glimlach tevoorschijn. 'Kijk nou niet zo. Hé, weet je wat? Waarom ga je niet lekker een buitenrit maken op een van de paarden als we klaar zijn met voeren? Het is zulk lekker weer. Ty en ik maken het werk wel af.'

Amy was verrast door het aanbod van haar moeder. Rijden voor je plezier mocht altijd pas nadat al het werk was gedaan. 'Oké,' zei ze, al wat vrolijker.

Marion lachte. 'Je bent bijna jarig, per slot van rekening.'

‘Soraya komt straks langs,’ zei Amy. ‘Ze wil vast ook wel mee.’ Soraya Martin was Amy’s beste vriendin, al vanaf dat ze een jaar of zes waren, en ze hield bijna net zo veel van paarden als Amy zelf.

‘Goed idee. Gaan jullie er maar lekker op uit.’

Op dat moment ging een deur open en stak Jack Bartlett zijn hoofd om de hoek. ‘Marion! Telefoon!’

Na een laatste klop op Pegasus’ hals haastte Marion zich over het erf in de richting van het woonhuis.

Amy ging dichterbij Pegasus staan. Hij wreef zijn neus tegen haar aan en ze leunde met haar hoofd tegen zijn sterke hals. Voor Amy bracht het zorgen voor Pegasus haar vader dichterbij. Waarom kon Lou dat ook niet zo voelen? ‘Weet jij het? Wanneer denk jij dat Lou thuiskomt?’

Pegasus brieft zachtjes. Amy knuffelde hem. Met Pegasus had ze in ieder geval altijd iemand om tegen te praten. ‘Ik hou van je,’ fluisterde ze.

Terwijl ze op haar moeder wachtte, liet ze haar vingers lichte cirkelbewegingen maken op de oren van Pegasus. Dat was een goede manier om een paard zich te laten ontspannen, had ze van haar moeder geleerd. Onder Amy’s handen liet Pegasus zijn enorme hoofd zakken, duidelijk genietend van de aandacht.

Een paar minuten later kwam Marion terug. ‘Dat was Wayne Taylor. Hij wilde weten hoe laat hij Chester morgen kan ophalen.’ Twee van de paarden die wat verderop in hun stal stonden, Jake en Tarka, begonnen ongeduldig

tegen de staldeur te schoppen. Marion glimlachte. ‘Kom op, ze hebben honger.’

Het voerhok was gevuld met de zoete geur van voederbieten. Spinnenwebben hingen aan de balken van het plafond en de vloer was van oude, gebarsten stenen. Marion begon zemelen, haver en alfalfabrokken in de gebutste, gele voeremmers te scheppen. ‘Kun je straks tijdens de buitenrit ook even langs mevrouw Bell gaan?’ vroeg ze. ‘Ik heb haar wat kruiden beloofd voor het zomereczeem van Sugarfoot.’

‘Geen probleem.’

Mevrouw Bell was een oude dame die in een piepklein huis aan een eenzame weg op de berg woonde. Ze had een kleine shetlander, die Sugarfoot heette. Sugarfoot volgde mevrouw Bell overal als een hondje. Amy ging af en toe langs om haar te helpen bij de verzorging van de pony.

‘En daarna kunnen we mooi naar Clairdale Ridge gaan,’ zei ze, terwijl ze in elke emmer een handvol geweekte bietenpulp deed. ‘Soraya heeft het nieuwe paard van de familie Mallen nog niet gezien.’

Haar moeder fronste haar voorhoofd. ‘Opa hoorde van iemand in de stad dat de Mallens gaan verhuizen.’

‘Nu alweer? Ze zijn hier nog maar net.’

De familie Mallen huurde een oud, vervallen huis op Clairdale Ridge, een berg in de buurt. Ze hadden een bonte verzameling erg magere dieren: kippen, honden en een paar koeien. Maar onlangs was er een prachtige, jonge,

donkerbruine hengst bij gekomen in het schrale weiland voor het huis, waar ook de koeien graasden. Amy ging er zo vaak mogelijk langs om het mooie paard te bewonderen. 'Waar gaan ze naartoe verhuizen?' vroeg ze.

'Dat weet niemand.' Marion pakte een stoffig blik met levertraan. Ze deed in elke emmer een lepel olie. 'Hopelijk gaan ze ergens heen waar die arme dieren wat meer te eten hebben. Maar misschien is het alleen maar een gerucht en gaan ze helemaal niet verhuizen.'

'We zien het wel,' zei Amy.

Marion keek haar nog even waarschuwend aan. 'Wel op de ruiterspaden blijven, hè? De weg naar Clairdale Ridge is te gevaarlijk om met een paard overheen te rijden.'

'Oké, mam.'

Amy zuchtte een keer. Haar moeder had haar al honderd keer voor die weg gewaarschuwd. Hoofdschuddend pakte ze een stapel emmers en liep naar de voorste stallen.

Hoofdstuk 2

Zodra ze klaar was met het voeren van de paarden, ging Amy naar het weiland. Een mooi, zwart paard stond bij het hek en hinnikte toen ze haar zag.

'Hallo, Jasmine.' Amy haalde een rolletje pepermuntjes uit haar zak en gaf er een aan de merrie. Jasmine hapte het snoepje gulzig op en drukte meteen haar neus tegen Amy aan om er nog een te vragen.

De andere paarden en pony's in het weiland hoorden het geknispert van het papiertje en keken met gespitste oren op. Zodra ze in de gaten hadden dat er iets te halen viel, kwamen ze naar het hek toe en verdrongen zich rond Amy, die de pepermuntjes zo eerlijk mogelijk begon te verdelen. Plotseling schoot het groepje uit elkaar toen er een isabel kwam aanstormen, de oren in de nek en met ontblote tanden.

'Sundance!' riep Amy uit, terwijl het paard slippend tot stilstand kwam en zijn hoofd hard tegen haar borst duwde. Hij rolde boos met zijn ogen naar de andere paarden en pony's, om hen te waarschuwen niet te dicht bij hem in de buurt te komen. 'Wat ben je ook een bullebak.'

